

Sag. Dette er den eneste Forbindelse, der er mellem den enkelte Voldgiftsbøkker og Enighedskamret, disse Oplysninger, som han skal have Ret til at erholde. Der vilde i øvrigt naturligvis altid være Udgang for de sridende Parter til Bagkæder at søge en enkelt Voldgiftsbøkker, selv om det ikke stod i Loven, men jeg har tænkt mig, og jeg tror, at det forholder sig undertiden saaledes, at naar saadanne Forligsbeskræftelser ere glippede, da ere begge Parter mange Gange nedslaaede over, at det gik, som det gik, og at man, inden man begynder paa den bitre Kamp, dog endnu kunde blive enig om at lade en ganske ny og udenforstaaende Mand, som man havde Tillid til, udtale sig om Sagen og sælde en gyldig Voldgiftskendelse. Saaledes var Tilfældet under de sidste større Strejfer, at i alt Fald den ene Part ønskede en saadan Enteltmands-Kendelse, som de vare villige til at underkaste sig, og saa synes jeg, at det vilde være godt, om der var aabnet en Anvisning gennem Loven til, at de ogsaa kunde faa den og Sagens hele Materiale. I § 22 ville de Herrer endelig atter finde et Forsøg paa ikke at lade nogen Chance, som kunde vise sig for at tilvejebringe den Enighed, som alle ønske saa meget ubenyttet, og, for at ikke Enighedskamrets Beskræftelser skulde ganske glippe, idet jeg nemlig der har foreslaaet, at for saa vidt der findes Overenskomst eller Voldgiftskendelse Sted, skulde Parterne ikke have nogen Udgift at betale i den Anledning, hvortil, hvis ingen af disse Afgørelsesmaader finder Sted, hvis Enighedskamret opløser sig uden noget som helst Resultat, de to Parter deslegerede. Skulle heste hver for Halvdelen af de Omkostninger, som Enighedskamrets Arbejde har ført med sig. Der ligger deri om end ikke en stærk saa dog en vis Tilskyndelse for Parterne til i alt Fald at komme til en Voldgiftskendelse i den paa-gældende Sag.

Jeg har nu gaaet de væsentligste Punkter af Forslaget igennem, og anbefaler det til Tingets velvillige Behandling. Jeg kan tænke mig, at denne Sag som forholdsvis ny her til Lands kan have en Vej at tilbagelægge, der maaske ikke er saa ganske kort og maaske heller ikke saa ganske let, og jeg kan tænke mig, at der kan være Medlemmer, saa vel af Tingene som af Regeringen, som kunne have forskellige Indvendinger at gøre herimod i den ene eller den anden Retning. Forslaget er jo et Enteltmandsarbejde og er som Følge deraf mangelfuldt. Vi se jo tidt, at der forhandles, og ligger Lovforslag paa Tingets Bord, som ere fremgaaede af mange Mænds Arbejde, og

som dog med Rette kunne siges at være temmelig mangelfulde, saa man kan ikke vente, og jeg ventet ikke, at dette Forslag skulde blive antaget i alle Enteltheder. Jeg tror dog nok, at jeg tør sige, at derhen komme vi og maa i forholdsvis kort Tid komme, at vi maa have saadanne Institutioner saa vel med Hensyn til Arbejdsstridigheders Afgørelse ved Dom som med Hensyn til Enighedsforsøg ved opstaaende større Arbejdskonflikter. Jeg tror ganske sikkert, at vi maa komme dertil, og saa er dette det første Skridt gjort, saa har et Forslag en Gang været for Rigsdagen og ligger i vore Akter. Det har det jo endnu ikke været, uagtet man i de allerfleste Lande forlængst er ude over Arbejdsretterne og allerede er godt inde paa Enighedskamrene i Henhold til Lov. Saa er jo nu Fsen brudt, og de, der interessere sig for Sagen, kunne dog maaske have nogen Nytte ved kommende Besligning af det Arbejde, som jeg har gjort. Men jeg ser det foreløbig ikke saa bestemt, jeg anser det slet ikke for umuligt, at jeg vil kunne finde Tilslutning til dette Lovforslag i dets væsentlige Punkter, og jeg håaber derfor, at vi om ikke alt for lang Tid maa se et positivt Resultat, hvor over jeg da naturligvis i høj Grad skulde glæde mig.

Med disse Ord anbefaler jeg Lovforslaget til det høje Ting, og hvis jeg efter en eventuel Diskussion skulde finde Anledning til at tilføje noget, vil jeg tillade mig at bede Formanden om Ordet.

Judenrigsministeren (Zugerslev):

Den ærede Forslagsstiller begyndte med at sige, at Materien om Arbejdsretter og Enighedskamre i praktisk Forstand var gammel i Udlandet og i teoretisk Forstand var gammel eller ikke ung her i Landet, og det er vist ganske rigtig. Der kan derfor altsaa med megen Føje spørges — og jeg skal gøre nogle almindelige Bemærkninger derom — hvorfor Regeringen da ikke har fremsat Lovforslag i denne Retning, da man dog andetsteds har en Lovgivning derom. Jeg skal derom sige, at det jo afhænger af, hvorledes Forholdene ere i vedkommende Land, om man skal gaa til en Lovgivning. Det kan godt være, at den ærede Forslagsstiller har Ret i, at man maaske om ikke lang Tid her maa komme til en saadan Lovgivning, men inden Forholdene kræve det, og inden Modenheden er til Stede, er det for mig meget tvivlsomt, om det er nyttigt for Regeringen at tage Sagen op. En anden Sag er det med den ærede Forslagsstiller, der jo har beskæftiget sig teoretisk med Opgaven i mange